

MODALITĂȚI DE FORMARE CONCEPTUALĂ A TINERETULUI

Laurențiu Calmuțchi, prof. univ. dr. hab.

Ștefan Levița, conf. univ. dr., Universitatea de Stat Tiraspol

Abstract: In the present time, the Republic of Moldova is facing different acute problems from the economic, social, political and spiritual fields that have deep consequences, especially on young people. The public opinion aims to suggest the ways and methods to overcome these social vices. It is important to use the public opinion in order to form the spiritual values to young people, to form their clear conception of the world, of the laws of its development. That's why, in the work is mentioned the activity of Tiraspol State University in the field of students' conceptual formation, the process of knowledge increase through motivation and afterwards through behavior, of youth's responsibility increase in all the spheres of activity.

Una dintre cele mai importante misiuni ale societății din momentul apariției ei este educația generației tinere care ar fi în stare să cunoască legitățile dezvoltării lumii înconjurătoare, să le folosească rațional în sporirea progresului social și promovarea valorilor umane. Filosoful german Kant menționa că „educația este o artă a cărei practică de mai multe generații are nevoie de a fi perfecționată...Omul nu poate deveni om decât prin educație. El nu este decât ceea ce-l face ea. Este de observat că omul nu poate primi această educație decât de la alți oameni, care și ei au primit-o.” [3.10] Gânditorul afirma just că educația în general și cea a tineretului în special este o măiestrie, a cărei practică de mai multe generații are nevoie de a fi perfecționată în continuu. [3.13]

La etapa actuală, revoluția universală din știință și tehnică este într-o mare măsură rezultatul activității și a generației tinere, care se află tot timpul în căutarea noului și

totodată tinde să fie cât mai independentă în acțiunile sale. Pe de altă parte, organele de guvernare folosesc diverse pârghii pentru a manevra tineretul, de a-i forma o mentalitate care ar conveni intereselor acestor guvernanți.

De aceea problema formării conceptuale a tineretului, înzestrarea lui cu o mentalitate superioară și totodată independentă, care i-ar permite să se orienteze de sine stătător în vârtoarea evenimentelor din jur, este deosebit de importantă la etapa actuală.

Printre factorii multipli, care contribuie la formarea personalității tinere, un rol important revine opiniei publice, valoarea căreia este deosebit de pronunțată în prezent.

În evoluția conștiinței sociale a tineretului din Republica Moldova se observă o reorientare a valorilor spirituale. Sentimentele trecut de patriotism, ajutor reciproc, sinceritate și omenie cedează locul tot mai des individualismului, fățarniciei, lăcomiei, intoleranței și altor vicii sociale.

O bună parte a tineretului este cuprinsă de sentimentul frustrării - stare psihică negativă, cauzată de diverși factori: imposibilitatea realizării anumitor speranțe, obstrucționarea satisfacerii unor necesități vitale, spulberarea planurilor referitoare la carieră, bunăstarea materială și la fericirea familiară. Ei caută intens ieșire din această situație. Vestitul gânditor Socrate menționa că „trebuie dezvoltată rațiunea tineretului, trebuie ajutat să vadă ce este folositor și ce nu, ce este bine și ce-i păcat. Mai întâi de toate însă, fiecare trebuie să se cunoască pe sine” [4, p. 328].

În prezent, multe structuri ale statului se distanțează vertiginos de interesele și speranțele tineretului, amintindu-și de el numai în perioada alegerilor, promițându-i un viitor fericit și prosperare, pentru ca ulterior să uite de el. Lipsa de înțelepciune a organelor de guvernare în diverse domenii ale economiei și politicii naționale, mai ales în spațiul rural, mărește și mai mult numărul celor nemulțumiți și în primul rând al șomerilor, creând probleme suplimentare, deoarece aceste persoane - în majoritatea absolută a cazurilor tineri de la 18 la 35 de ani - întâmpină piedici în realizarea intențiilor. În consecință, sentimentul lor de disperare se aprofundează și ei caută să găsească o soluție ieșind în stradă, unde ascultă, privesc și meditează asupra părerilor altor oameni. Apar situații, când într-o perioadă relativ scurtă de timp se formează în anumite locuri grupuri mari de oameni – mulțimea – unde și este pusă bază formării opiniei publice. [2.42]

Formarea acestor grupuri are la bază diverși factori: insatisfacție de viață, greutăți materiale, căutare de vinovați etc. Un rol important în crearea mulțimii revine mitingurilor, demonstrațiilor, grevelor și altor acțiuni de protest organizate de anumiți lideri politici, partide și organizații obștești, care urmăresc un scop concret – de a influența rațiunea ascultătorilor pentru a canaliza nemulțumirile lor în direcția dorită. Pentru aceste grupuri formate întâmplător sunt caracteristice anumite principii comune: cantitatea numerică (ele includ zeci, sute și mii de persoane), contactul apropiat (fiecare persoană se află la o distanță neînsemnată față de altele și apare posibilitatea reală de contact nemijlocit), iritarea emoțională, care se transmite destul de ușor de la un om la altul, lipsa organizării (aceste grupuri se formează spontan și pot să se destrame destul de ușor), lipsa unui scop comun (fiecare persoană se străduiește să-și marcheze locul și rolul în aglomerația de oameni [2, p. 44].

Este necesar de menționat că una și aceeași persoană se comportă diferit în mulțime și în afara ei. În primul rând, persoana își micșorează foarte mult simțul autocontrolului în acest „colectiv”, deoarece se supune inconștient factorului exterior de influență, acțiunilor mulțimii, procedând după principiul: „cum toți, așa și eu”, și astfel își pierde temporar simțul individualității în ceea ce privește comportamentul său. În rândul al doilea, se dezvoltă brusc activitatea fizică, psihofiziologică și psihică a persoanei. Are loc mobilizarea resurselor individuale și, în consecință, omul poate să dea dovadă de diferite calități, despre care nici nu bănuia [să înjure, să fluiere, să amenințe]. În rândul al treilea, omul din mulțime percepe destul de rapid informația diversă, o prelucrează în funcție de capacitățile sale și o transmite altora, deformând deseori sensul și răspândind astfel fapte eronate.

Persoana aflată în mulțime poate relativ ușor să fie convinsă prin diferite promisiuni și lozinci, înaintate de liderii organizatori. Nu întâmplător, mulțimea este adunată în locuri publice importante, cum ar fi Piața Marii Adunări Naționale, Teatrul de Operă și Balet etc. Anume aici se află oricând, în afară de persoane antrenate în acțiuni de protest, un număr mare de oameni întâmplători [gură-cască], dornici de senzații tari, de „informații extraordinare” etc. Ei aderă destul de ușor la gruparea principală și împreună cu aceasta scandează „Jos cu...!” „Sus cu...!”. Anume în aceste locuri are loc procesul de cizelare a opiniei publice, care contribuie simțitor la evoluția personalității.

Opinia publică este o stare a conștiinței sociale care exprimă atitudinea anumitor comunități de oameni față de unele fenomene ale realității înconjurătoare. Ea cultivă anumite norme sociale, relații și situații pozitive sau negative și are valoare atunci când reflectă anumite interese și opinii, care sunt actuale în perioada respectivă. Purtătorul opiniei publice poate fi atât societatea în întregime, cât și comunități concrete de oameni. Societatea poate avea caracter monist sau pluralist, însă are în orice situație o influență profundă în formarea conceptuală a personalității și mai ales a tineretului, care dorește să-și rezolve cât mai rapid problemele. [1.56]

Acest institut social prezintă un sistem concret de relații, care au un caracter trainic, ferit de întâmplări, și care se autogenerază în continuu. Referitor la opinia publică menționăm că în Moldova s-a format și funcționează stabil un mecanism special de reacție față de anumite probleme sociale importante prin intermediul exprimării poziției anumitor cercuri ale populației. Această reacție a populației nu poartă un caracter întâmplător, ci prezintă un factor de existență a vieții sociale. Existența opiniei publice ca institut special demonstrează că ea funcționează în calitate de forță statală, încununată de voință, capabilă să-și supună comportarea subiecților în interacțiune socială. E clar că aceasta este posibil numai acolo unde există o societate civică, liberă de dictatul puterii statale.

Opinia publică contemporană din RM este copilul epocii publicității, care-și croiește încet, dar insistent începutul. Pe parcursul anilor de restructurare, societatea moldavă a traversat destul de rapid o cale de la unitatea conceptuală, formată de politica statală, bazată pe concepția monolită marxist-leninistă, la o pluralitate de opinii (pluralism politic), libertate a cuvântului și publicității. Anume în perioada respectivă a început să se nască opinia publică, independentă în aprecieri și sugestii cu privire la situația socială. În condițiile

democrației largi, când există o situație social-politică stabilă, rolul și importanța opiniei publice este limitată și echilibrată de puterea statală autoritară și reprezentativă. Opinia publică se prezintă ca un institut al puterii civice și influența lui asupra activității statale se manifestă nu direct, ci prin intermediul formelor de reprezentări democratice. Coordonatori între societate și stat, precum și purtători principali ai opiniei publice sunt în primul rând partidele politice și alte organizații obștești cu caracter politic. Societatea se străduiește să-și exprime poziția direct, prin intermediul mitingurilor, la adunările naționale etc., înfăptuind astfel presiunea asupra puterii statale. Masele largi ale populației, îndeosebi tineretul, care au ieșit în stradă, s-au pomenit atrase în viața politică activă și părerile lor au devenit un factor important de presiune asupra sferei de relații politico-statale. La etapa actuală, situația cu opinia publică și rolul ei în viața socială pare normală. Într-adevăr, opinia publică a ocupat un loc trainic în viața socială. Tineretul s-a deprins să-și expună deschis viziunile pe diferite probleme oricât de stringente ar fi ele. Se organizează sondaje, care au misiunea de a afla părerea în numeroase probleme actuale. Rezultatele sunt răspândite în presă. Partidele politice participă tot mai activ în rolul purtătorilor intereselor anumitor pături sociale și influențează adoptarea legilor și a altor acte normative. [4.43]

În Republica Moldova, canalele principale de exprimare a opiniei publice sunt: participarea maselor în activitatea legislativă, în alegerea organelor de guvernare, adunările, manifestațiile, presa și alte organe de informație. Ca opinia publică să aibă valoarea respectivă ea trebuie să fie acceptată și respectată de organele de guvernare de toate nivelurile, deoarece lipsa acestui asentiment duce la distanțarea conducerii de masele largi. Acest lucru îl demonstrează rezultatele sondajelor, în care se menționează că peste 80% din populația țării nu are încredere nici în parlament, nici în guvern și nici în președinție. Astfel, interesele față de populație și mai ales față de tineret sunt date uitării din ce în ce mai mult.

Totodată, experiența demonstrează că opinia publică, care și-a rezervat rolul de locomotivă, care vrea să scoată societatea din starea de amorțire, încă nu-i gata să facă acest lucru. Una din cauzele principale, care împiedică realizarea, este faptul că în rezultatul restructurărilor din ultimul timp, a transformărilor în sfera economică socială și politică, opinia publică referitoare la căile și mijloacele de informare a păturilor sociale s-a pomenit dispersată. În procesul de obținere a surselor vizavi de anumite aspecte de dezvoltare socială se pot evidenția două niveluri principale: nivelul de discuții active, legate nemijlocit de activități concrete (cel care sunt gata de a participa la ceva, de a susține pe cineva etc.) și nivelul simbolic, legat de aprecierea generală a situației (cei care privesc de la o parte). Acest lucru este foarte important, deoarece în procesul activității multe persoane manifestă sunt gata de a participa activ, însă când trebuie acționat la modul concret (expunerea în presă, mobilizarea altor persoane etc.) mulți „activiști” se retrag sub diferite motive, rămân în umbră și se conduc de deviza scepticilor: „dar de ce anume eu?”. De aceea e foarte important de văzut și de prezis legătura dintre aceste două niveluri, dintre vorbe și fapte, dintre cuvântul care rămâne declarație și cuvântul care trece în acțiune. Pentru o personalitate trecerea de la vorbe la fapte este cauzată de așa momente ca analizarea variantelor, tendințelor individuale, încordărilor emoționale, scopurilor concrete

etc. Anume despre acest lucru ne vorbesc convingător rezultatele sondajelor efectuate, care demonstrează că majoritatea tineretului, mai ales cel rural, trebuie să se coacă spiritual, să învețe a deosebi promisiunile abstracte de cele posibile, demagogia de obiectivitate, fățarnicia de sinceritate. Cu această ocazie, Kant afirma că totul în educație depinde de un singur lucru – să se stabilească pretutindeni principiile bune și să știm a le face să fie înțelese și admise de către ascultători [3.64]. El afirma pe bună dreptate, că educația trebuie să-i disciplineze pe tineri, să le cultive în ei cultura, care cuprinde în sine diverse învățături și deprinderi de muncă. Aceasta înseamnă a poseda aptitudini suficiente pentru toate scopurile pe care cineva și le propune.

Opinia publică se formează pe parcursul unei perioade îndelungate de timp, în rezultatul analizei fenomenelor din realitatea înconjurătoare. În acest sens menționăm că, de exemplu, opinia publică despre universitatea tiraspoleană este destul de binevoitoare, cu toate că drumul parcurs de cea mai veche instituție de învățământ superior din țară, a fost destul de dramatic și anevoios pe parcursul celor 83 de ani de existență a sa. Aici putem evidenția mai mulți factori. Fiecare al treilea pedagog din republică este absolventul universității tiraspolene și majoritatea absolută din ei se bucură de o autoritate binemeritată atât pentru profesionalismul dovedit, cât și pentru toleranța, modestia și dragostea față de generația tânără, pentru omenia și alte calități morale, pe care le valorifică pe parcursul anilor de studii și pe care le cultivă discipolilor lor. Aproape că nu există instituții din toate sferile de activitate din Moldova, în care să nu activeze absolvenții universității tiraspolene.

La etapa actuală corpul didactic, în componența căruia activează academicieni, doctori habilitați și doctori în diverse ramuri ale științei, depune eforturi substanțiale pentru a păstra imaginea pozitivă a instituției. La acest capitol contribuie toate structurile funcționale ale universității, începând cu rectoratul, decanatele, catedrele și terminând cu colaboratorii de rând. Experiența veteranilor se îmbină armonios cu cea a tinerilor specialiști. Astfel sunt fructificate diverse metode tradiționale, precum și realizările științelor contemporane în domeniul formării specialiștilor tineri.

În primul rând, rectoratul pune în centrul activității sale elaborarea și realizarea în viață a celor mai performante planuri de studii în conformitate cu exigențele și necesitățile realității, expuse în procesul de instruire de la Bologna.

În rândul al doilea, se ține cont de faptul că formatorul principal al opiniei publice în universitate este profesorul, care face acest lucru în timpul prelegerilor, seminarelor și a altor activități. De aceea se cere de la el nu numai să pună la dispoziția studenților o sumă de cunoștințe, dar și să folosească cele mai accesibile metode pentru a transforma aceste cunoștințe în convingeri, iar ulterior în comportări adecvate viitorilor specialiști. Pentru aceasta, profesorul este dator să țină cont de diverși factori suplimentari, cum este încrederea studenților, obținută atunci când ei văd în dascălul lor o unitate între vorbe și fapte, străduința de a fi sincer și de a analiza obiectiv faptele. „Faptele, accentua academicianul I. P. Pavlov, alcătuiesc aerul pedagogiei. Fără ele nu veți putea zbura niciodată. Fără ele, teoria este un scremut inutil” [6.51].

În acest sens menționăm că pedagogul trebuie să folosească nu orice fapte pentru a convinge ascultătorii, dar numai pe acelea care au o valoare, care nu sunt rupte din context, ci sunt analizate în conexiune, când determină dinamica generală a dezvoltării. Pentru a se simți mai sigur în forțele și capacitățile sale, el activează în așa mod ca volumul de cunoștințe de care dispune să treacă treptat în convingeri, considerate de I. Pavlov „nervul vital al gândirii logice, condiția inițială și principală a oricărei afirmații științifice” [6.51].

Convingerea este una dintre categoriile de bază ale vieții și activității umane, o credință fermă că ideea sau sistemul de idei trebuie să fie acceptat în virtutea existenței unor temeieri. Gânditorul german Kant afirma: „Considerarea a ceva ca fiind adevărat se numește convingere. Ea poate fi nu numai o afirmație individuală, ci și un sistem de afirmații despre anumite evenimente, dovezi, concepții, teorii” [3.52].

Convingerile ne călăuzesc dorințele și ne motivează acțiunile, pot să se bazeze atât pe realizările științei și tehnicii, cât și pe credința oarbă istorică, care se transmite din generație în generație. În ambele cazuri însă ele alcătuiesc crezul personalității respective. Istoria cunoaște numeroase exemple, când oamenii erau gata să se sacrifice pentru convingerile lor. Astfel cunoaștem viața și activitatea lui Galileo Galilei, Giordano Bruno și mulți alți martiri ai științei, pe de altă parte, acțiunile teroriștilor contemporani, care sunt convinși de dreptatea acțiunilor lor, sperând că în așa mod vor nimeri în rai.

Încă Socrate afirma că dintre toate vietățile numai omul, fiind convins că activitatea lui are o valoare importantă, își îndreaptă senzațiile și rațiunea pentru a crea, a inventa, a lăsa o urmă. El produce nu numai obiecte utile necesităților cotidiene, ci și capodopere artistice, create din marmură, lut, culori, sunete, din lumină și gânduri [4.328]. Gânditorul afirma că pentru o persoană capacitatea de a convinge este o artă, pe care trebuie s-o însușească în mod prioritar părinții în a educa copiii normele morale, s-o însușească conducătorii de diverse ranguri pentru a-i îndemna pe cetățeni să respecte legile [4.329].

Procesul de convingere poate fi divizat în două etape: comunicarea (informația) verbală, care se prezintă în formă de cauză și, în legătură indisolubilă cu ea, schimbările ce se produc la ascultător – efectul acestor comunicări. Practica ne demonstrează câteva momente importante prin care trece individul, care trebuie convins. La prima etapă, persoana își concentrează fugitiv atenția asupra informației și analizează superficial valoarea ei pentru sine. Ulterior, în dependență de importanța informației, el o păstrează o anumită perioadă de timp, pătrunzând în esența ei, pentru ca în momentul convenit să acționeze în consecință, să verifice adevărul. În final, dacă procesul de convingere a trecut normal, comportarea persoanei se conformează în dependență de concepțiile lui noi, formate în procesul obținerii și prelucrării informației.

Practica, obținută pe parcursul multor ani de activitate, ne permite să concluzionăm că dacă subiectul informației este convins de veridicitatea și importanța materialului respectiv, el va găsi cu mult mai ușor diverse metode de transmitere ascultătorului a acestei informații decât atunci când el are anumite îndoieli, remușcări, insatisfacții și neclarități în afirmațiile sale. Reacția ascultătorului, la tendința cuiva de a-l convinge, depinde în mare măsură atât de conținutul temei, cât și de faptul cum tema dată este percepută și explicată de către

subiect. De exemplu, efectul convingător al unei prelegeri la cursul de estetică depinde nu numai de gradul de pregătire a profesorului, dar și de felul cum arată, de comportament, tonalitate, dicție, dispoziție, atractivitate și măiestrie didactică. Dacă prelegerile i-au convins pe studenți, ei devin mai ordonați, mai eleganți în maniere, mai fini în gusturi și mai romantici în activitățile cotidiene.

Convingerea este rezultatul unei întemeieri raționale, care se efectuează prin tipurile de raționamente, analizate de știința logică, presupune anumite reguli și legi logice, a căror respectare este condiția necesară a validității. Prin urmare, a convinge înseamnă a argumenta, a aduce dovezi pe linia raționalității și a realității obiective, a educa prin exemplul propriu, în care să existe neapărat o armonie între vorbe și fapte. Omul nu se naște cu anumite convingeri, dar și le formează pe parcursul existenței și activității, începând cu cea mai fragedă vârstă, când dezvoltarea psihică îi permite să-și desfășoare anumite acte de devenire rațională, să pătrundă în ceva, să compare, să analizeze și să modeleze anumite situații în procesul reflectării asupra lumii înconjurătoare.

La rândul lor, informațiile prezintă un interes deosebit atunci când sunt susținute de fapte concrete. De aceea succesul cercetărilor, care ulterior pot crește în convingeri ferme depind în mare măsură de capacitatea de a găsi fapte care să argumenteze sau să nege anumite situații. La seminarele metodologice din universitate, savanții cu experiență bogată demonstrează că măiestria profesorului constă în capacitatea de a analiza și sintetiza acele mijloace și metode de discuție cu ajutorul cărora se poate obține succesul cuvenit în procesul de convingere a unei persoane sau a unui grup de oameni despre necesitatea și raționalitatea acceptării informației.

A convinge este una din multiplele tehnici de influență prin care o persoană determină pe altă persoană sau comunitate de persoane să adopte un anumit fel de comportament și să-l respecte pe parcursul activității practice. Pentru realizarea acestei intenții, persoana în cauză (educatorul) trebuie să țină cont de anumiți factori, care pot avea o importanță decisivă în formarea convingerilor ascultătorilor, deoarece reacția lor va depinde în mare măsură atât de conținutul informației, cât și de faptul cum ea este percepută și explicată.

În acest sens un rol important revine argumentului adus pentru a demonstra ceva. A argumenta înseamnă a susține, a afirma, a dovedi anumite fapte, care prezintă interes și au valoare în opinia subiectului (educatorului). Socrate socotea că argumentul este o judecată, care servește drept confirmare a adevărului altei judecăți [4.18].

Convingerile omului se fortifică de regulă atunci când persoana respectivă pătrunde treptat în esența argumentelor prezentate și își exprimă acordul sau dezacordul. Acest lucru este posibil în cazul în care individul manifestă un interes în clarificarea argumentelor prezentate, dorește să pătrundă în adevărul real, deoarece convingerile nu pot fi impuse nici cu forța și nici cu declarații demagogice. În acest sens, profesorii cu experiență știu că în procesul de formare intelectuală a tineretului trebuie pusă în capul mesei înțelepciunea. Tineretul trebuie să înțeleagă că, de exemplu, nu poate să lupte contra corupției acela care este corupt până în măduva oaselor.

În procesul de transformare a cunoștințelor în convingeri pot fi evidențiați câțiva factori:

Informatorul (comunicatorul), care își asumă responsabilitatea de a transmite informația în așa mod, ca ea să trezească interes pentru ascultător și să-l implice în discuțiile ulterioare. În instituțiile de învățământ superior, această funcție îi revine profesorului, care poate să-și realizeze misiunea numai posedând un șir de calități importante, și în primul rând cărturăria, deoarece, dacă nu are pregătirea teoretică respectivă, toate încercările de a consolida contactul cu auditoriul nu se vor încunună cu succes. Nu mai puțin importantă este și atractivitatea profesorului, maniera de a se comporta, posibilitatea de a asculta atent diversitatea de păreri ale studenților, de a-i încuraja și de a ține cont de poziția ascultătorului.

Informația trebuie să prezinte valoare pentru auditoriu, să fie expusă clar, să conțină cele mai noi date ale științei și tehnicii contemporane, deoarece realitatea înconjurătoare este atât de complicată și variată, încât este relativ ușor de adunat fapte pentru a convinge sau pentru a compromite. Bunăoară, poate fi lesne demonstrat atât folosul consumului de carne sau zahăr, cât și daunele cauzate organismului de aceste produse.

Mijloacele de transmitere a informației sunt la fel destul de variate, incluzând nu numai cuvântul [vorbirea], ci și presa, radioul și televiziunea. Ele pot juca atât un rol pozitiv, cât și negativ, deoarece în cazul lor deseori se ocolește sau chiar se maschează adevărul pentru a promova interesele cuiva.

Auditoriul trebuie să fie înțelegător, dornic de a asculta informația propusă și a o prelucra, fiind interesat de valoarea cunoștințelor obținute, trebuie să aibă dispoziția convenită pentru a accepta și a asimila informația. E foarte complicat de convins un grup de recidiviști să respecte valorile morale umane. Tot așa este aproape imposibil pentru politicienii actuali să convingă masele largi de oameni să respecte legile, să trăiască în mod cinstit, să nu cultive luxul sau să renunțe la lux etc., când ei înșiși încalcă aceste reguli, exprimând fățarnicie, demagogie, lăcomie și indiferență față de popor. Deviza lui Socrate „Dacă vrei să schimbi lumea, schimbă-te pe tine” [4.329] este foarte actuală pentru mulți aleși ai poporului, despre care gânditorul afirma: „Eu știu că printre conducătorii poporului sunt demagogi, oratori iscusiți, care se străduiesc să obțină simpatia și dragostea poporului, alegând cu grijă cuvintele. Însă arta oratorului, care nu reflectă aceste cerințe, dorite de societate, nu are nicio valoare, reprezintă o artă a minciunii. Pentru acel care dorește bine societății este important să pună pe primul plan munca în folosul societății, și nu doar în a sa proprie [4.330].

Obiectivitatea este una dintre principalele condiții în procesul de formare și educație a convingerilor, deoarece ea cere studierea și explicarea obiectelor și a fenomenelor așa cum ele sunt în realitate cu toate laturile lor pozitive și negative.

În istoria evoluției cunoașterii, omul a distins două variante ale realității: o realitate autonomă de toți indivizii (obiectivă) și o realitate dependentă de omul care o modalizează mintal (subiectivă). În acest sens, obiectivitate înseamnă explicarea lumii subiective în conformitate cu legitățile lumii reale. Numai în așa situație se pot forma convingerile, fără de care omul nu e capabil să se manifeste în activitatea sa cotidiană și să obțină încredere din partea ascultătorilor săi.

La seminarele metodologice, care se organizează regulat în universitate, cei mai competenți savanți din domeniul didacticii î-i împărtășesc experiența legată de formarea conceptuală a tineretului studios și totodată familiarizează ascultătorii cu lucrările celor mai vestiți pedagogi din diverse ramuri ale învățământului universitar.

În cadrul acestor seminare se demonstrează că activitatea pedagogului trebuie să creeze oportunități de a argumenta poziția sau informația prezentată în așa mod, încât auditoriul să fie satisfăcut, obținând răspunsuri clare, adevărate și complete la întrebările puse. Mai pot fi evidențiate și astfel de calități ca atractivitatea, dispoziția bună, contactul normal și alte procedee de instruire, folosite de dascălii universitari și atât de necesare pentru formarea convingerilor studenților, creând o imagine favorabilă despre calitatea activității profesorului și a universității în întregime.

În același timp menționăm că în formarea conceptuală a tineretului au importanță mare și alți factori sociali, care lasă uneori amprente adânci asupra activității ulterioare a personalității respective.

Este cunoscut faptul că opinia publică din țară se caracterizează printr-o structură complexă și contradictorie. Fiind formată în temei sub influența mijloacelor de informație, concentrate deseori în mâinile unor persoane suspecte, interesate în denaturarea realității înconjurătoare în funcție de interesele exprimate, opinia publică este folosită pentru a manipula conștiința tineretului, atrăgându-l în diverse acțiuni sociale.

De aceea este foarte important ca procesul de instruire să fie organizat în așa mod, ca el să reflecte obiectiv dezvoltarea din societate și să contribuie la formarea personalității tinere în stare să pună pe primul plan obiectivitatea, demnitatea, sinceritatea, toleranța și omenia, să contribuie la progresul societății. Pentru aceasta se cere ca sistemul educațional de toate nivelurile din țară să-și desfășoare activitatea prin prisma devizei „Dacă nu eu apoi cine...”. Totodată se cere o activitate mai insistentă a societății civice, care poate contribui la luarea de decizii în favoarea stabilității și obiectivității în țară, insistând să fie respectată și tradusă în fapt puterea poporului, care reflectă în mod suprem direcțiile principale ale dezvoltării.

BIBLIOGRAFIE:

1. Aristotel, Politica, M., 1981
2. Așin G., Teoria maselor, M., 1990
3. Cant I., Tratat de pedagogie, :M., 1992
4. Toman I., Socrate, M., 1982
5. Viatr E., Sociologia relațiilor politice, M., 1979
6. Pavlov I. P. Opere alese, M., 1952